

לב:

עין משפט
נר מצוה

והוא אומר הִיךְ כִּמָּה שְׁאַמְרָה וְאַחֲרֵי
מְגֻרָשָׁת אֲלַמָּה אֶעֱלִינָה דִּידֶיהָ סְמִיךְ הִיא
לִיבָה עֵלִינָה אֲנִי כֵּן שְׁנִיגֶלָה דַּעְמוֹ שֶׁחֶסֶד
וְרַחֲמֵי פִי בְּצִרְיָמוֹת (דף כד.) דְּגִרְסִינָה
מִזֵּי אֲפִשִׁי דָּלָה אֲנִי כְּלוֹם דְּרִי אֲמַר
רַחֲמֵי בְּתַמְתָּן מְעֻלְטִין דְּרִיכּוֹן דְּלִמָּו
לִידֶיהָ הִיא אִי אֲפִשִׁי לִשּׁוֹן הַפֶּקֶר
וּמַפְקִירֶם אֲנִי וְלֹא הַפְקִיר אֶת
הַשָּׂדֶה אֲלָמָה אֲמַר אִיזִי מִפֶּקֶן שְׂחָה
הַמְחַנֶּה קִימָמָה אֲלָמָה מְסֻפָּה פְּרָחָה
דְּקַמֵּי בְּטֹלָה הִיא אֲמַר מְחַנֶּה דְּבִרּוֹ
קִימָמִים לְשַׁמְעָה וּמֹדֶה שֶׁלֹּא
קִיבֵלָה לִשְׁמָה וְהוֹדָאָתָה צַעַל דִּין
כְּמֹלֶה עֲרִים דְּמִי מִזֵּי לֹאֻ דְּבִרּוֹ
קִימָמִים וְהִדְרָה לְמֹדֶה אֲלַמָּה הִיא
דְּלֹהֵי דְּבִרּוֹ הִדְרָה לְמֹדֶה וּמִשְׁכֵּי לֹא
דְּבִרּוֹ קִימָמִים וְלֹא לְמֹדֶה לְמֹרֶה וְהוֹ
דִּין דְּהוּבָה מִזֵּי לְמִתְרֹזֵי דִּהִיאִי דִּישׁ
לְקִישׁ כִּיּוֹן שְׂכַדָּר זָכָה הִיא הַפֶּקֶר אֲנִי

תוספות רי"ד

לא הוה מתנה דהר משני הוה אקושיא אחרימי ומיחו השתא משני שפיר בללא ויבצר היי פריך האומר לחברו דין ודברים אין לי עבדה זו ידי מסוקלת הימנה לא אמר כלום פריך שפיר משדה אמטעלין בדשדה שפיר שלו יאריי דכסי בנקוט' האומר לחברו שהוא שותף עמו דלא שייך לממר דעמו שלא מהא המתנה קיימת כמו דהביא דרש שם וזי לשון אי אפשר היי הפקר במטעלים א"כ ידי מסוקלת הימנה בשדה שלו וזי נמי הפקר שאי אפשר שיהיה שותף עמו דאמר אחר ואומר לא אמר כלום:

לחולץ צא בוכי דפי. נגט לא
שיך לומר הולך לאו
מכי דפליגי וזי נמי לא מטיי ולא
לומר כי יחסי דלא מטיינא הולך
בא שגא מדיי הוא הקרש. פימה
דף (ל): משמע דכבר ר' הקדק
לא אמר כלום דגרע מגנא זי מרס הוי
נטל הוא דברוי קיימין וזי אמר גט
זי ועמד בתקין: **רב** ששת אפר א
והא ריש לקיש ר' יוחנן דפליגי דמסא
דכל הכלים יורדים ליד עומאה במסא
זמן שלא הניע לר האסא לא חשיב
מדמקאיה האם דיבור ודיבור הוא מש
דלן וזי כה לנצל אכל בקדושיה ר' יוחנן
ממורס וזי לא נטליה משמע * דאס
האסא ר' לאו הכי מקאי לרב ששת
עשר יומין דמייסע שגא פייס פ' שגא
ורב נחמן דאמר בפני שני דדתי
שניש שער דייסא דף דהא רבנא
ר' יוחנן ור"ל בסמוך בפלוגתא דרב
ר' יוחנן קאי דרב נחמן ועוד אמר
מזי: נמי א"ר יוחנן גר צריך שגא
מזי: וזי וואס אמר ב' זי צורכ (אסא
אמר אביי נקטיה שילח

השולח פרק רביעי גיטין

נחמן כיון שהגיע גט לידו
ודאי שרוצה לגרשה חשוב
בצניעותו ולינו עילויא דידיה
ס' כמו בשמעתין ולא פריך

שתי לשונות משמע משמע דבטל ומשמע
דליבטל גבי גט לישנא דמהני ביה קאמר
גבי מתנה לישנא דמהני בה קאמר אמר
אביי⁶ יקשינו שלח מתנה הרי הוא כשליח
הגט נפקא מינה⁷ להולך לאו כוכי דמי
זכינא ואשכחיה דרב נחמן בר יצחק דחלי
וקאי בעיבאר דדשא וקא מיבעיא ליה בטל
מקמי יתיקו אמר רב ששת ואמרי לה במתניתא
תנא גמז זה לא יועיל לא יתיד לא יעזיב לא
ישלח ולא יגרש יהא חרס יהא כחרס דבריו
קיימון אינו מועיל אינו מתיר אינו מעזיב
אינו משלח אינו מגרש חרס הוא כחרס הוא
לא אמר כלום איבעיא להו הרי הוא חרס
מהו א"ל רבינא לרב אחא בריה דרבא
ואמרי לה רב אחא בריה דרבא לרב אשי
ימאי שנא מהרי הוא הקדש הרי הוא
הפקר חוזר ומגרש בו או אינו חוזר ומגרש
בו⁸ רב נחמן אמר חוזר ומגרש בו ורב ששת
אמר אינו חוזר ומגרש בו והלכתא כוותיה
דרב נחמן איני והא ק"ל יהלכתא כוותיה
דר' יוחנן דאמר חזרת הכי השתא התם
דיבור ודיבור הוא אתי דיבור ומבטל דיבור
והכא נהי דבטליה לשליחותא דשליח גיטא
גופיה מי קא בטלי: בראשונה היה עושה:
איתמר בפני כמה הוא מבטלו רב נחמן
אמר כפני ב' רב ששת אמר בפני ג' רב
ששת אמר בפני ג' ב"ד קתני ורב נחמן אמר
בפני ב' לבי תרי נמי ב"ד קרי להו אמר רב
נחמן מנא אמינא לה⁹ דתנן 'מוסרני לפניכם
פלוגי

טיה אלל לסימנא בעלמא
 לא מהני נמי בזמנא:
 ריש אין בין הדור (הריס)
 מועיל וגט וז חרס ודלי
 דמחל דלא אמר לכל
 בעל ולא אמר הוא מיבעיא
 ו חורז וטירש בו. ממה
 שאומר בקידושין (דף עט.)
 כי וכתבינו נט לשמה אי מעשה
 דלא כחש אדם ק"ט
 מ"ו מעשה: **הר"ם** דיבור ודיבור הוא.
 ממון הלשון
 דהכא לאו דיבור ודיבור הוא
 אלל דיבור ומעשה וגם
 האומר (דף עט.) אין שם כל
 זה אכירכות ומכוח בכל
 טעלו בפירוש מודה דרש
 נחמן דבעל וזן כריך לומר דכל
 ישישנו לטיל וקלמא קאמר בפ"ב
 (ר"ח דף טז.) שם נכתב ביום
 יטל את הגט דפ"י ר"ח אין
 רחליה דפ"י ועוד דשם
 ב"ד קרי דהו. אין לומר דרש
 נחמן לטעמיה דלמר כן
 וכן ליה הכס (דף ג.) דשמואל
 ועל כרחק רבא איח ליה הכא
 ופסוק דהוה פסיק בריש החולין
 (וינחם דף לו.) בביולי
 ורשומי דשמי רבא רבי יוחנן
 ור"ל דלמר מרדכייה שני
 גט כתיב ביה וע"כ כריך לומר
 אף ע"ג דפ"י אין דיניהה
 דין דף ג.) דפריך גבי ארמייה
 דילמא ב"ד חפץ דשמואל
 דשמואל וקא פסיק דלתיב
 בית דין קרי להו וכי הא
 שלש בארמייה סביר שערות
 בית דין לגבי הוא מילתא
 ומאי נפקא מינה השתא
 בפלוגתא דרש נחמן ורש
 שש ב"ד דלמר לקמן אס
 ביטלו מבוטל ופסק לקמן
 דרש נחמן דלמר מבוטל
 דלפניו תקנת רבא מגלחל לא
 היה כ"ד (ד"ה) דלמא
 דשמואל לקמן אס וליכ
 נחמן אפי"ג דפסי
 חות משניס דלמא למחש
 טפי אינן מבוטל ובהא
 פליגי רבא דיבמות (דף סה)
 גבי מיאנה או חללה
 בפניו ישאנה מפני
 נמי ב"ד קרי להו ואורי'
 דהסם דייק מדלג קאמר
 מפני ש"ו ב"ד חללה
 היינו ג' ולא אחי
 כמאן דמכשיר חללה
 בית

הוא סתמא דמילחא כי טעין איניש
טעין: הרי הוא כשלים הגט. ואם
המקבל הרי הוא בטולה: ה"ג נפקא
ע"ג דמתנה זכות הוא מצי למיהדר
דהולך לאו מצי דמי: דפלי. נשען:
בטל מהו. אם אמר בטל ולא
אמר הוא מהו לשעבר משמע ואין

בצדקו כלום כיון דלא אמר הוא או
דילמא בלא הוא נמי ב' לשונות משמע
ולישנא דהאי ביה קאמר: אינו
מוחלל משמע דהוא אינו מבטלו
מאורי עבוד בו שהוא פסול והוא לא
מחזיק ביה פסול וימקיים בחוממו:
חרם הוא כחרם הוא לא אמר
כלום. דכל לשונות הללו לשעבר
הוא: רבי הוא חרם מהו. להעבר
משמע או לשעבר משמע: מאי טעם
מכרי הוא הקדש. דק"ל דהי הקדש
בכמה דוכתי דתנן בנדרים (דף מה.)

גליון הש"ס

תוס' ר"ה חתם ריבון
 ודיבור וכו' דאם ביטלו
 במצורח. וכן נראה דעת
 מהרש"ם כ"כ ד' מ ע"כ
 ד"ה גילוי מלחם כסוף
 הדיבור: במ"ד בסופו לא
 חשיב כמר מעשה. ועי'
 לקמן ד' פכ ע"א מדיה לא
 הסגלם וד' פכ ע"א תוס'
 ד"ה ודלחא אמלוי:

מוסף רש"י

מקורם
מאבותינו, מנהג מרבותינו
(שורבין ה.)

מפות רי"ד (המש

[illegible]